

Víctor Martín. El ball de la Blanca i el Víctor

Víctor Martín espera a la seva parella de ball enmig d'un camp de cereals. Les espigues li freguen els genolls cada vegada que l'aire bufa. A pocs metres, es troba la finca on viu amb la família, situada a Castellfollit del Boix, i més enllà, s'estenen els prats d'un verd encès. Ell es manté dempeus, rasant-se la barba poblada, amb la vista lligada al cel rosat de la tarda.

Foto: Marc Prat.

De sobte, del darrere de la casa, apareix la Blanca, amb el seu vestit de plomes negres i la seva elegància natural, i dona un giravolt a l'aire fins que aterra al braç del Víctor. Ell li acaricia el dors i ella li fa petits petons al braç amb el seu bec punxegut. Fa gairebé quatre anys que el Víctor conviu amb la Blanca, un corb femella amb qui ha establert una relació d'amistat. «La Blanca busca el meu afecte. Sovint passem estones junts al bosc, on ella juga entre la pinassa i jo admiro tot el que m'ensenya», destaca.

L'au procedeix de Galícia, on va ser criada pels seus pares i per mans humanes, i quan va arribar a les seves mans era un pollet que gairebé no volava. El Víctor recorda com, mica en mica, l'animal es va anar apropiant d'un terreny superior i els seus vols cada vegada eren més alts. «Durant aquest temps, he pogut comprovar l'astúcia i la intel·ligència dels còrvids. Al final, acabes coneixent com utilitza les eines, com es comunica amb una infinitud de tonalitats i com interactua amb els altres corbs», explica. El seu amor pels animals va començar durant la infància, un període en què es va criar a cavall entre les zones urbanes de Manresa i l'entorn natural del petit poble d'Enviny, al Pirineu. «Allà tenia un món per explorar. De petit, voltava sol per la muntanya i em deixava sorprendre pels voltors, les ovelles i els gossos que m'acompanyaven pel camí», recorda. De mica en mica, es va enamorar del cor noble dels animals del bosc.

Les hores al camp i a la muntanya van ser la seva universitat. Fruit d'aquella experiència, va enfocar la seva vida a la naturalesa i la cura dels animals. Quan tenia poc més de vint anys, es va convertir en l'encarregat dels falconers de l'aeroport de Barcelona, un equip que vetlla per protegir les aus dels aeroports i garantir la seguretat aeronàutica. Posteriorment, es va formar en el camp del desenvolupament humà i va fundar Desconnexions, una empresa dedicada a ajudar les persones a recuperar el seu vincle amb la naturalesa. «Dins de la natura es troben moltes respostes i la clau és trobar espais de contemplació a l'aire lliure. A vegades no cal perdre's en els boscos més frondosos o en les muntanyes més altes, aquests espais es poden trobar a la ciutat en el simple gest de mirar la vida que es mou al cel o la terra», apunta.

La Blanca fa cabrioles al cel i el Víctor se la mira entendrit. Ella torna a aterrar sobre el seu braç i, amb el bec, juga amb un dels botons de la camisa fins que al final aconsegueix fer-li saltar. Aleshores ell li fa que no amb el cap, però es queda perdut dins dels seus ulls foscos i brillants. «A la naturalesa hi ha mirades que quan s'endinsen a la teva retina van més enllà dels ulls», afirma. La seva relació amb la Blanca és molt propera, però té com a base la llibertat. Quan es desperta cada matí i la veu marxar cap a les muntanyes de l'horitzó, sap que algun dia potser no tornarà a casa. Per aquest motiu, gaudeix de cada minut que hi passa i, mentre l'animal dibuixa cercles a l'aire i ell dona voltes al camp, desitja que aquest no sigui l'últim ball salvatge.